

Có ai xuôi vạn lý

» Tác giả: **Metamorph**

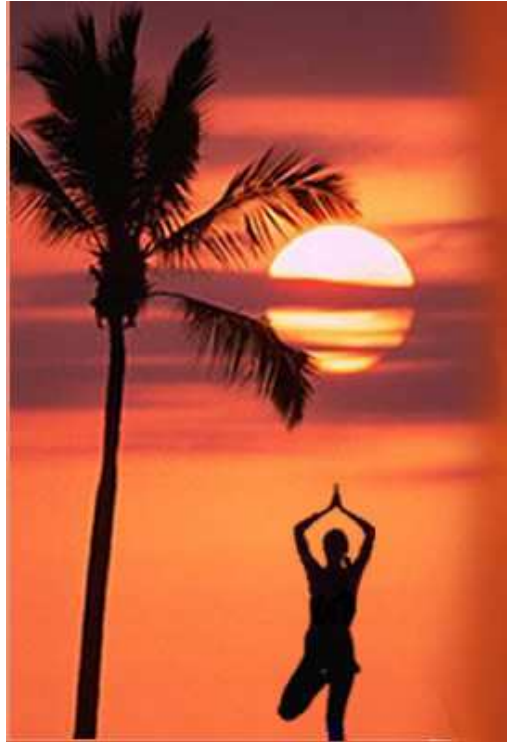
Tặng những cặp vợ chồng hay lục đục.

"**S**ống trên đời người giàu sang cũng như người nghèo khó ..." Lão Quân bữa nay say bí tỉ như thường lệ. Sau bản này đến bản "tiền thua cháy túi có ai hiểu ta" thì mưa thốc mưa tháo như mọi bữa. Chẳng sai bữa nào. Từ lúc cái thằng Bin Biếc gì đó giựt sập cái nhà ở Newyork thì lão được nằm nhà nhậu thả ga. Chẳng phải đi làm mà cũng chẳng phải nấu cơm. Thằng bé Meta, mới 14 tuổi phải chui vào bếp ngày 2 bận. Nấu xong, bày ra bàn cho bố thì mới được cầm cái Hăng đi chơi. Hai anh em lêu lổng ngoài đường cho đến khi mẹ về thì mới về. Đứa nhớn địu đứa bé. Thôi thì quần áo nhếch nhác, thằng lớn thò lò mũi xanh thì con bé cũng mũi xanh thò lò. Thằng lớn thì thỉnh thoảng hít một phát, hai dòng mũi thụt biến như ảo thuật. Con bé thì chỉ việc dụi mũi vào tóc của anh là sạch bởi lúc nào con bé cũng được cõng trên cái lưng mốc thếch của thằng lớn. Vậy mà mỗi lần khách khứa lão lại hay tâm sự : đời tôi khổ vì vợ con. Thế mới quái.

Tới cái đoạn : Người nhớ cho ta là cát bụi xin người nhớ cho thì lên cao quá lạc cả giọng. Chử cho nghe thành chử chó. Tới lúc này thì chị bước vào. Lão Quân nằm đơng đưa trên võng, đang gân cổ hát. Thằng Meta đang chấp tay sau đít, chờ bố sang bài: Tiền thua cháy túi ... thì chạy đi lấy cái chậu cho bố rửa. Còn những 15 phút nữa mới tới cái đoạn ấy. Hăng thưởng thức giọng ca truyền nhiễm của bố cái đã. Cái Hăng thì bò quènh quàng dưới đất. Cút đái be bét dây lên cả mặt mũi. Chị sấn xả ẳm con bé lên :

-Xương quá! Bữa nay con của mẹ "xòm"(thơm) quá.

Thực ra thì bữa nay con nhãi thối quá. Ngồi nhậu một mình, ăn toàn những thứ quái đản. Những đuôi lợn, khô mực, đầu vịt, lá sách ... Tinh những thứ mà hồi Việt Nam ta chưa sang khai hoá xứ này, Mỹ dùng để cho ... chó.

Đến bây giờ, chợ Mỹ cũng đủ cả, từ phao câu, chân gà, bao tử, lá sách đủ quẻ nhưng chỉ để bán cho Việt Nam, đặc biệt là dân nhậu. Lão có tật, miếng gì nhần không được thì lè ra đưa cho con bé Hằng lúc nào cũng bò quènh quàng dưới đất. Ăn vào sinh iả chảy. Trẻ bụng dạ nó thế. Trót sai thằng Meta ra tiệm bà Chùm mua bia cho bố, còn bao nhiêu thì cho nó bắn game mãi đến giờ này chưa về rửa bát cho con bé, cho nên con bé mới nhếch nhác thế. Bà Chùm chủ tiệm ngoài ngõ thì khỏi nói. Hể tiền vào thì ai cũng bán, bất kể trẻ con người lớn. Rượu, thuốc lá mà cứ chìa tiền ra thì bán ngay, chẳng luật lệ gì ráo. Huống hồ thằng Meta mua về cho bố chứ nó có uống rượu đâu? Hít hà mấy cái, chị sinh cái :

-Meta đâu. Cha tiên nhân thằng ranh lại đi bắn game rồi.

Đang ca tới đoạn gay cấn, cần phải tập trung tư tưởng, lão Quân nhắm nhắm :

- Làm cái gì mà nặng lên thế. Có ăng đi không nào.

Nhìn ông chồng vô tích sự đang đu đưa trên võng, chị gằn giọng. Trong cái giọng có cái gì như uất hận. Hẳn là chị đang "phê" vì cái vụ thất tình yahoo hôm nay ở sở.

- Người ta gọi con không được hả?

A cái quân này láo. Cô nhân dạy rằng xuất giá tòng phu rồi còn tòng cái gì tùm lum nữa mà nó dám trả treo với lão. Thế gian này loạn cả rồi. Còn đâu là văn hoá tổ tiên. Quên hẳn cơn say, lão ngồi hẳn dậy :

- Cha tiên nhân cái con bố láo. Ăn nói thế hả ?

Không vừa, chị cầm con bé vào phòng tắm, nói chớ ra :

- Uòn xác ra đây mà hát với hồng. Mai một hết tiền thất nghiệp có mà uống nước đá thay rượu nhá.

Thế này thì quá phép. Loạn cả rồi. Thứ đồ đàn bà ... vũ phu. Ý lão muốn nói là đàn bà lăng loạn nhưng câu quá nghĩ không ra chữ. Làm quần quật mười mấy năm mới bị thất nghiệp chứ đây đâu phải là cái thứ ăn không ngồi rồi. Con này nói thế quả là hết tình hết nghĩa. Ai mua nhà mua cửa ? Ai sắm xe Toyota cho mà đi ? Sắm ở đây có nghĩa là đứng tên. Lão chỉ đứng tên thôi còn tiền bạc thì lão không biết. Từ lâu, lão cứ tự nhận là tậu nhà tậu cửa, con vợ đàn độn, kém ăn kém nói chả cãi. Lâu ngày thần hồn nát thần tính, lão tưởng mình bỏ tiền ra mua nhà mua xe thật. Hoá cho nên

lão cái lăm :

- Tao ...

Ít khi lão xưng tao lăm. Chỉ khi nào nhậu xin. Có điều lão nhậu suốt ngày, suốt tháng.

- Tao giờ hôn cho con què biết. Cái trí tuệ này ...

Lúc này lão chỉ tay vào đầu mới húi tinh những sẹo, hậu quả của một thời hoa niên toàn ghẻ chốc :

- Cái trí tuệ này mà ngoi ra 1 phút là mẹ con chúng mày đói rã họng ra chứ đừng có mà ...

Lão chẳng biết đừng có mà cái gì nữa. Chị Duyên lúc này đã thay quần áo cho con nhãi, tắm rửa sạch sẽ, bước ra sấn sổ :

- Ủ đây. Đây què mà nuôi thằng lành đây. Chân căng hần hoi sao không giỏi đi làm đi. Ở nhà nhậu nhẹt tôi ngày.

Ráng chừng nghĩ thêm được một câu độc địa, chị thêm :

- Nốc cho lăm rượu vào, phải gió chết đi cho con này rảnh nợ.

Thế có tức không hở gười? Bề gì thì cũng là "hoa khôi" của một ban nhạc chứ chẳng bõn. Lại còn kiêm thêm chức trưởng ban giao dịch ngoại vụ. Nghĩa là mỗi khi ban nhạc có độ, phải gãi đầu gãi tai xin tiền chị để mua rượu, con gà con què, rau cỏ lá lầu cho ban nhạc bồi dưỡng. Đừng khinh thằng này. Rượu bất khả ép, ép bất khả từ. Einstein có chịu nổi mấy chai? Hay là chỉ vài "quận" là vật chất năng lượng cũng bay biến, ngay đơ cán cuốc? Ngày xưa. Nhắc đến ngày xưa mà lão thêm tủi. Ngày lão còn thơ sinh áo trắng, tóc lộng gió Phila, cặp sách đi học ở cái trường gì đó lão quên mất tên rồi, thì cũng là hoàng tử của biết bao nhiêu em gái Việt Nam chứ bộ. Cái trường tinh Mỹ đen, được có 3 mống Việt Nam, một thằng thì già khú đế, một thằng thì hôm nào nóng quá, lên cơn kinh phong, tay chân cà giựt. Còn mỗi một bọm nhậu có giá nhất là lão. Bích Quân, tên như thế có chết con gái người ta không? Đã nhất là nụ cười có bịt hai cái răng vàng của lão. Nghe nói ca sĩ Nguyễn Hưng cũng có 2 cái răng vàng điệu nghệ này. Tiếng lành đồn xa tiếng dữ đồn xa. Về đẹp "kiêu sa đài các" của lão chẳng những lọt vào cặp mắt xanh của chị mà lại còn lọt vào cặp mắt của thằng Trịnh Công Không, nhạc sĩ trưởng ban nhạc Mây Đen. Với con mắt nhà nghệ, nhạc sĩ Trịnh Công Không sau khi nắn bóp thịt tay chân, vạch

môm xem rằng lợi rồi nhận lão vào chân đánh trống cho ban nhạc. Ban nhạc này tếu lắm. Có hai cách tính tiền. Một là tính theo bản. Một bản 100, mười bản 1000. Cứ thế mà tính. Sau này nhận thấy đám cưới tính ra chỉ hơn kém 20 bản, đồ đồng được 2000 đồng . Chia ra mà nếu chia đều thì mỗi thằng cũng vài trăm nhưng mà nào có chia đều. Thằng lead guitar bảo :

- Tao cực nhất. Mỗi khi chúng nó hát trật tông, chúng mày cứ thế mà gõ, chỉ có tao là cuống cuồng lên thôi.

Mấy em ca sĩ cũng nói :

- Giời ơi ! Chỗ khác cát sê nhiều lắm mà em không thèm. Em chọn ban nhạc này vì nghệ thuật. Cho em có trăm rưởi thì em sang ban Tình Xa nhà. Nó trả em 300 một "ván" đấy.

Thế là có bao nhiêu chúng nó lấy tuốt tuốt. Thằng đánh trống thì còn bao nhiêu lấy bấy nhiêu. Có hôm lão chìa cho vợ xem tờ 20 đồng, ra cái điều tài ba lắm, rồi lại đút tiền vào túi. Chẳng khi nào đưa hẳn cho vợ . Có lần, nghĩ đến chị vẫn còn tức . Bạn nhậu đến chơi. Cũng chẳng ai xa lạ. Toàn nhạc sĩ trong ban nhạc Mây Đen của nhạc sĩ Trịnh Công Không. Giữa độ thằng thối kèn tên Elvis Phúc tuyên bố hết bia. Lão bèn sai vợ sang tiệm bà Chùm ghi sổ vài két. Một lúc sau mới biết chúng nó chia nhau tiền chơi nhạc tuần trước. Đứa nào cũng có ít nhất là một trăm dăm túi.

- Mình là trưởng ban ngoại vụ mình phải lo. Lão nói với vợ thế.

Nếu mà lão không nói thêm câu này thì chị cũng chẳng tức đâu :

- Thằng Elvis nó thối kèn tởn hơi. Mỗi lần thối là nó phải đi bác sĩ Nguyễn Văn Luân cũng hết cả trăm mua thuốc bổ phổi. Bắt nó bỏ tiền mua bia tội nó.

Về sau, ban nhạc chuyển sang đánh theo rượu, không cần tiền nữa. Bia đánh theo bia, rượu đánh theo rượu. Nghĩa là đám cưới đãi Hennessy thì chơi khá hơn đãi bia nhì nhằng. Tiền nào của nấy. Sòng phẳng. Hôm nào không có độ đám cưới thì cũng lại chuyển tông sang chính trị. Lão dỏ dối sang chuyện tưởng niệm cố tổng thống Ngô Đình Diệm. Cũng bạn bè nườm nượp, đánh đồ mấy chai hennessy cực kỳ phản động rồi ai về nhà nấy. Có lúc muốn gây độ, lão tưởng niệm cả Hồ Chí Minh nữa. Chị Duyên ức lắm. Trong đầu óc đen tối phi chính trị của chị, chị biết thừa rằng lão Hồ Chí Minh với tổng thống Ngô Đình Diệm không "ăn rơ" với nhau, hễ

tưởng niệm ông này là chửi bố ông kia, có đâu mà tưởng niệm búa xua thế. Ấy thế vẫn cứ phải móc tiền cho chồng làm chính trị. Của đâu con xót. Gần đến ngày tưởng niệm bất cứ ông nào, chị lại sinh lo lắng. Tài hoa như lão mà vợ rửa phải gió chết tiệt thì nền nghệ thuật Việt nam hải ngoại còn gì?

- Ai dậy mày ăn nói thế hả con đĩ kia.

Tới đây chị Duyên bù lu bù loa :

- Ôi giờ cao đất giải ơi. Ôi thầy ơi, u ơi. Vênh tai lên mà nghe thằng rể nó chửi kìa. Thầy u đẻ con, dạy con ra làm sao mà để chúng nó nhiếc thế hả thầy ơi là thầy ơi, u ơi là u ơi.

- Tao chửi cái thằng không biết dạy con đây. Làm gì tao? Lão đang xin, chẳng ý tứ gì nữa, quạc mồm ra chửi cho khoái miệng. Có điều chửi như thế già rệu lắm. Chẳng buồn nữa như mọi khi.

Thằng Meta đứng chấp tay sau đít này giờ, ráng chùng chán, đứng đỉnh bước ra cửa, cái bụng ỏng lẻo theo bước chân, để lại một tiếng ngáp dài thườn thượt. Chị Duyên hỉ mũi cái rột, vẩy 1 cái :

- Hu hu hu tôi què thế đây sao không tìm đứa lành mà lấy. Đêm nào cũng tí toáy như chó.

Miếng nước mũi đành hanh văng trúng con mắt lão, dính từ chân mày xuống, nom tựa dấu cộng. Chẳng biết tí toáy như chó là sao mà lão Quân cáu lắm rồi :

- Mày chửi ông là chó hả con đĩ què?
Chẳng qua mới dăm bữa trước chị dẫm phải “xôi”. Gọi là “xôi” cho nó lịch sự chứ thực ra chị dẫm phải cái gì thôi lắm. Dẫm phải “xôi” thì chẳng bao giờ què nhưng khổ nỗi chị cởi giày ra, chùi chân vào đám cỏ. Chùi chân vào đám cỏ cũng chẳng què nhưng khổ nỗi trong đám cỏ lại có đám miếng chai do anh chồng yêu quý vút ngoài hè. Thế là què!

Lão hùng hục chạy lại định thui cho chị vài quả thì lúc này thằng Meta dẫn một đám nhi đồng vừa đen vừa trắng đến xem. Vụ này nó có một mớ tiền. Nó có khiếu buôn bán. Có lần nó thỏ thẻ với mẹ :

- Lúc nào mẹ với bố có show, pha cho Meta 1 bình nước chanh, bán cho bạn.

Đông người thế lão chùn ngay lại. Thằng nhãi nào gọi cảnh sát thì có mà bỏ bu. Say nhưng mà khôn lắm. Đã nói Einstein chịu đời lão cũng không thấu.

Dừng chân trước mặt vợ, lão quát :

- Ông giết hết mẹ con chúng mày cả lũ rồi ông đi ở tù. Ông sửa thằng kia trước.

Lão sầm sầm bước về phía thằng Meta đứng lẫn lộn với tụi nhãi. Trên tay có cầm 1 con dao. Cả bọn chạy tứ tán. Nhoáng một cái chẳng còn đứa nào cả. Trong nhà chỉ còn một mình chị với con bé Hằng. Cả hai mẹ con đang mũi rãi nhễ nhại, khóc thút thít. Ngoảnh đi ngoảnh lại chỉ còn mình ta, chị thấy rằng mình còn nán lại, dăm nó cho mình về với ... cát bụi chứ chẳng chơi, nên cũng phóng ra ngõ. Con bé con bên hông ngật qua ngật lại theo bước chân chị trông như tàu chuối rách trong giông gió.

- Mày về đây rồi mày biết tay ông. Ông bắt được đứa nào ông giết chết tươi, ăn năn tội chẳng kịp. Mả cha chúng nó vợ với con.

Thì cứ chạy luôn sang nhà cái Thi cho đỡ tội. Đàng này, chị đứng ngoài ngõ ông ông chửi vào :

- Tiên sư cái thằng chó đái. Mày có giỏi bước ra đây.

Thế có uất lên không kia chứ. Hề lão co giò phóng ra cửa thì chị lại co giò phóng về phía nhà cái Thi, con em gái. Luật về chuyển động có ghi nếu hai vật tử có cùng tốc độ, chuyển động cùng chiều thì luôn luôn khoảng cách ban đầu không thay đổi. Huống chi lão đang say quáng quàng. Lão chạy như rắn, vẹo qua vẹo lại. Chóng mặt cả người xem lẫn người chạy. Cho nên được vài bước lão lại thụt vào trong nhà. Hồng hộc, hồng hộc.

Dạo trước, quen mui đuổi theo vợ, hăng tiết vệt sông sộc vào nhà cái Thi bị nó túm gáy lẳng một cái ngã chổng vó. Cũng què ! Chổng gậy cả thán. Thuốc tây thuốc ta mãi chả khỏi. Tưởng thành tật. Cái "luân xa" đóng bó nó lại. May có ông thầy nhân điện ở Oklahoma chuyên chữa bằng điện thoại, chữa mãi cái "luân xa" mới chịu mở ra. Đến bây giờ mỗi lần vợ chạy đến nhà cái Thi, lão sinh hãi. Bỗng lão nảy ra một ý : Đốt nhà. Phải ông đuổi đéch được thì ông đốt nhà.

- Ông đốt nhà cho chúng mày ra đường mà ở. Quân ăn cháo đá bát.

Chửi là chửi thế chứ nhà lão ít khi ăn cháo mà cũng chẳng bao giờ đá vào

bát cả.

Lão sục sạo một hồi rồi bước ra :

- Cái bật lửa của tao để đâu?

Y như cái vụ những người tình không chân răng trong Yahoo dọa tự tử. Chẳng đứa nào tự tử thiệt mà cũng chẳng bao giờ lão đốt được nhà cả . Thuốc lá thuốc lảu hút như ống khói tàu thì có bao giờ quên cái bật lửa mà cứ mỗi lần dọa đốt nhà thì lão lại hỏi vợ cái bật lửa để đâu. Các cụ có câu : Đại phú do thương tiểu phú do cần. Cần đây không phải cần kiệm mà là cần sa. Không chừng lão hút cả ... cần sa nữa chứ chẳng chơi. Lão có tiếng điều từ thuở còn đi học. Chả thế mà lăm cô mới ở Việt nam qua, sự đời chưa biết cóc gì, mê cái mồm nói dối như cuội, lấp lánh hai cái răng vàng bá cháy của lão như điệu đố. Có cô mê coi bói lại bảo số mình sau này lấy nhạc sĩ . Cũng may giờ đổ cơn mưa. Lão chẳng phải đóng kịch lâu. Ướt át thế này đốt thế chó nào được ? Lão phóng xe đi mất. Áo bỏ trong quần, đầu chải bầy ba . Bây giờ lão mới nghe ngao bài : Tiền thua cháy túi ... Chị Duyên bây giờ mới dám vào nhà, vẫn còn sụt sịt khóc. Hai con mắt đỏ như cua luộc.

oOo

Đã hai hôm nay "thằng chó dái" không về. Đêm đầu tiên chị hãy còn sùng lăm. Chắc lại chết dấm chết dúi bên nhà lão Trịnh Công Không hay cùng lăm lại rủ nhau chè chén ở nhà hàng Vạn Lý chứ gì. Rồi say sấn ngủ luôn nhà người ta. Nhà hàng này nguyên là Vạn Lý Trường Thành, bảng hiệu có vẽ cái trường thành bên Tàu. Lâu ngày chữ Trường Thành rơi bỏ nó mất 2 chữ T, lão chủ tiệm tháo luôn 2 chữ Trường Thành cho gọn. Vì thế chỉ còn trơ 2 chữ Vạn Lý. Bọn nhậu quen gọi là Vạn Lý, chuyên môn cua rang muối. Bao lần rồi, giận vợ là đi nhậu. Có hôm chẳng biết làm sao, mặc mỗi cái quần sà lòn để chị và cái Thi, đứa tả đứa hữu vác ra xe chở về. Vợ chồng giận nhau, lão càng nhậu tợn. Thế nhưng đêm thứ hai trôi qua, chị đâm lo. Gọi lên nhà lão nhạc sĩ Trịnh Công Không thì máy trả lời :

- Đây là đệ nhất ban nhạc Mây Đen. Quý vị vui lòng để số phon và địa chỉ. Chúng tôi sẽ gọi lại.

Chị cũng bế cái Hằng đứng tựa cửa ngóng ra ngoài lộ để ... "có ai xuôi Vạn Lý thì nhắn đôi câu giúp nàng", tuy đã gọi cho nhà hàng Vạn Lý từ sáng đến giờ dăm bảy bận đến nỗi nhà hàng phải lớn tiếng :

- Ở lầy ngộ puôn pán. Gọi hoài mệt quá xá.

Đọc tờ báo hôm nay chị đâm lo thêm. Chẳng biết sở thú chúng nó làm ăn ra sao lại để sống chuồng 1 con gấu đực. Cảnh sát thông báo là nó lảng vảng ở khu vực nhà chị, hiện chưa tìm thấy. Thế có chết người ta không kia chứ. Thuê má mình đóng đủ mà chặn giữ mấy con gấu cũng không xong. Rõ là cái chế độ này hỏng bét. Hai hôm nay cái Thi phải sang ở để trông hai cháu bé. Nhà tình những đàn bà trẻ con, đêm nghe tiếng sột soạt chỉ biết đưa tay làm dấu. Nghe nói Mỹ đen sợ dấu thánh giá. Chả biết có đúng không ? Đến trưa chị sốt ruột quá. Giở album coi lại hình "anh ấy" mà ruột thắt từng cơn. Anh ấy đi nhậu hay con gấu "nhậu" anh? Hu hu hu ối anh ơi là anh ơi. Nhà có cây súng cũ xì mất cả tên hiệu dùng để bắn thỏ. Hôm nào thiếu mỗi, anh ấy mặc bộ đồ rằn ri ra giữa vườn nằm thẳng cẳng như cái thừng phải gió rình bắn thỏ . Khẩu súng này nó làm sao ấy. Rõ ràng bắn trúng ngay đít mà con thỏ chả hề hấn gì, chỉ hơi giật mình vì tiếng nổ. Nhưng cũng có khi cả nhà được ăn thịt thỏ. Chắc con thỏ này thuộc loại thất tình yahoo chả thèm chạy chứ đạn ấy ăn thua gì. Đánh cho chồng được đĩa tiết canh thì hai mẹ con cũng mút mát được tí gọi là lộc của đồng nội. Có bữa xách súng về không lại bị chó nhà người ta ngoạm cho mấy phát rách cả đũng quần. Thôi thì cũng có hôm may hôm rủi.

Chị Duyên diện bộ đồ rằn ri trông oai ra phết. Tay xách cây súng cà là gi lên đạn soành soạch. Cái Thi sau khi mang bé Meta, bé Hằng gửi u bên nhà cũng thủ theo cái ... kìm nhỏ định làm khí giới. Phen này hai bà Trưng nhà ta quyết đi tìm Thi Sách ... chó dái. Dù là phận nữ nhi trước nợ nước thù nhà hai chị em nào quản ngại. Gấu mà "nhậu" chồng bà thì bà cũng bắn cho vỡ mồm chứ sợ gì. Hai chị em hăm hở đi sâu vào rừng. Cái Thi mang theo mấy ổ bánh mì với dăm cục chả lụa, dao thót linh kinh. Tất cả bỏ gọn trong cái giỏ mua ở Nordstrom. Riêng trên tay vẫn lăm lăm cái kìm nhỏ định, ra cái điều quyết tử cho ... tổ quốc hồi sinh.

Giời hôm nay đẹp lắm. Xanh thăm thẳm. Cỏ cũng xanh rì. Đó đây lốm đốm hoa đủ loại, đủ màu. Thỉnh thoảng gió ngàn tận đâu đâu đưa về phả vào mặt mát rượi. Chim hót, vượn kêu rõ một cảnh nên thơ hoang dã. Giá như thằng chồng mắc dịch dừng giờ què thì vui biết mấy. Cái Thi bỗng hốt hoảng bấu tay chị, lặc giọng:

- Chết rồi chị ơi. Chết anh tôi rồi chị ơi.

Theo ngón tay chỉ của nó, tí ngoài xa là một đốm màu lạ lắm. Chả có hoa nào màu ... ca rô cả. Đúng là cái áo ăn nói của anh ấy. Thôi chết rồi Thi ơi là Thi ơi. Hai chị em quính quáng chạy lại. Súng ống vút đâu chẳng biết. Khóc. Thi nhau khóc.

Hai chị em khóc lâu lắm. Vừa khóc vừa kể. Nhân dịp này cái Thi thú nhận là đã mai mối cho anh rể vài cuộc tình lẻ tẻ. Lại còn hồi tiếc lúc còn sanh

tiền đã hơn một lần xúi con bé Tuyết lên xe hoa bỏ anh rể bơ vơ sâu khỏ. Chị Duyên cũng hồi hận ra phết. Cái phone tay mỗi tháng tốn cả trăm bạc cho những người tình yahoo nếu không có nó cũng mua được cho anh ấy mấy chai hennessy chứ ít ỏi gì. Hồi tưởng lại ngày còn yêu nhau, chị đã hứa với anh ngày hai bữa cơm gà cá gỏi, rượu thì vào ba ra bảy cho trọn đạo phu thê mà có bữa nào anh ấy được ăn uống phủ phê đâu? Tọt ngum rượu nào chị nhieéc mót như moi họng người ta ra chứ ăn uống ngon lành gì. Càng ngày anh ấy càng rạc người đi. Xương sườn xương sống đốt nào đốt ấy giờ ra hết trội. Nghĩ đến cái số phận long đong của anh từ lúc lọt vào cái mái nhà của chị lúc nào cũng cãi nhau như mỗ bò, ăn uống thì bữa đực bữa cái, nước mắt chị lại tuôn ra như suối. Khổ thân anh thế này ới anh ới là anh ới.

Đang khóc ngon trớn chị giật mình. Mới hôm nào thằng Tí Cận gọi đến bán bảo hiểm nhân thọ, chị mắng như tát nước:

- Này tôi truyền đời cho cái nhà anh nhé. Giời đánh tránh bữa ăn. Bán bảo hiểm chứ gì ? Cám ơn nhà tôi không có mả chết non. Ai cũng ngoài trăm tuổi cả. Gọi cho đũa nào chóng chết mà bán nghe chưa. Tôi bận ăn cơm.

Chả biết thằng Tí Cận có bán bảo hiểm cho ... người chết rồi không nhỉ? Mai phải năn nỉ nó may ra gỡ được ít tiền đám ma anh ấy. Hu hu hu ới anh ới là anh ới.

Cái Thi thực tế :

- Về thôi chị ới. Tìm khắp cả rồi. Đến cả hàm răng vàng con gấu cũng nhá sạch. Còn gì nữa đâu mà khóc với sầu. Còn gì nữa đâu mà buồn với nhớ.

Chị Duyên rũ người ra mà khóc. Chả còn thằng chó dái nữa. Một điều anh ới hai điều anh hời rất ư là gia giáo con nhà. Biết bao điều phải lo. Không tìm thấy xác đờ khoản mua hòm. Tiền ấy dùng vào việc mướn Nguyễn Ngọc Ngạn, Nguyễn Cao Kỳ Duyên đến làm MC cho tang lễ. Ban nhạc Mây Đen cũng được, chỉ tốn ít rượu. Gay nhất là cái khoản nhà thờ. Thời trang bây giờ người ta không làm lễ mình ên nữa. Xoàng lắm . Phải đồng tế. Phải cha chính hiệu Cali mới được. Cha địa phương chỉ thủ chân giúp lễ, chạy ra chạy vào điều đóm nhì nhằng. Ấy cái đám cưới con Châu mướn có 4 cha Cali, 6 cha Texas mà thiên hạ xâm xì mãi cho đến bây giờ. Họ bảo nhà ấy keo kiệt, Chúa nào chứng. Mười cha Cali mỗi cha là ngàn rưởi. Giá cả có sẵn trong kinh thánh chứ có ai bày vẽ gì đâu. Tí Cận mà không bán bảo hiểm cho người chết rồi thì đến lại phải đi vay nợ mất thôi. Lạy Chúa lòng lành. Nghĩa tử là nghĩa tận. Rồi còn in thiệp, đăng báo cáo phó, mua hoa, đãi khách khứa, ban đêm lại phải ...dạ vũ nữa. Như Quỳnh, Trường Vũ bây giờ phải vài ngàn đô một trụ. Rồi lại còn nhà hàng. Xoàng

xinh lắm cũng là 30 bàn. Lúc sống anh ấy nhậu ở đâu thì phải đãi ở đấy. Lại phải có ai xuôi Vạn Lý. Trăm chuyện. Chuyện nào cũng tiền. Đào ở đâu ra? Một dòng khí uất xông lên sống mũi buồn buồn. Chị chạnh thương cái thân mình. Chị em người ta chồng con đâu ra đấy, gọi dạ bảo vâng. Còn mình thì rạc cái thân cò lặn lội. Hết khổ vì chồng lại đến khổ vì con. Nghĩ tới đây chị lại khóc. Cái Thi cũng vừa sang số xe vừa khóc. Chiếc xe rời bìa rừng để lại 1 vệt khói xanh lam vờ vờ. Vết đường vài con sóc ngừng chân, ngơ ngác.

Về đến trước nhà đã nghe thấy tiếng hát ồm ồm vọng ra :

- Sống trên đời người giàu sang cũng như người nghèo khó ...

Con chó mực hàng xóm nghe giọng ca đã quen, ầy thê mà cũng cúp đuôi đi thẳng. Chó nghe tiếng hát "anh ầy" cũng không được. Lúc nãy cái radio trong xe có đọc một thông cáo của sở cứu hoả nói rằng đã tìm lại được con gấu đực. Ấy là con gấu con mới đẻ độ một tháng, chả hiểu làm sao lại sống chuồng, đi lang thang hết vài bữa. Gấu ầy làm sao ăn được anh ầy? Anh ầy ăn gấu thì có. Thế còn cái áo, bữa nào phải hỏi cho ra nhẽ. Ăn nhậu làm sao áo sống lại cởi phăng, vớt ở bìa rừng. Mả cha cái thằng chó dái.

Xô cửa bước vào, nước mắt nước mũi bây giờ khô ráo, chị cao giọng :

- Này đi chơi sướng chưa? Có giỏi thì đi nữa đi.

Chị định hôm nay phải cãi nhau một mẻ nữa.